

Stejně o všechno přijdu, mé štěstí bude vstupenkou. Kamarádka, která se vyléčila ze zánětu mozkových blan, mi dnes ráno na malém kulatém stolku vyvěštila egyptský tarot. Z rohu na mě celou dobu koukaly sestřičky. Vytáhl jsem si Věž. Tohle neznačí nic dobrého. I z cibule se tento podzim hodně pláče. Zima bude tvrdá.

Je to zvláštní, ale ten egyptský tarot mi připomněl uličky naší farnosti v Saint-Philomène. Ty neděle, kdy jsme se hráli na čtení budoucnosti z holubích vnitřností poprášených popelem z karabiny. Byli jsme kreténi, mysleli jsme si, že svět bude stále stejný a my v něm taky. Mysleli jsme, že budeme žít pořád bez sebemenší snahy, bez klacků pod nohama, o které budeme zakopávat. Na všechno jsme přišli v játrovém laloku, v záhybech volete a odnesli jsme si tyto halucinace v hlavách třeštidel. Byli jsme tací pitomci, že se za to ještě teď stydím a mám zlost z toho, jací jsme byli.

Chtěl jsem zanechat vzkaz na zrcadle tvé noci

nebo ti v nekonečnu něco trochu hrát,

jako šeptající láska,

jenže já jsem malá nečitelná kniha,

mám slepené stránky,

tak jako křídla uschlých motýlů.

Hodnocení:

posuny smyslu PD1, PD2, M6

stylové úpravy podle poznámek

verše by bylo lépe dělit stejně jako v originále, ale

celkově je text jednotně pojatý, rytmus vyprávění dobrý, zabarvení vlídné, ale nepovrchní

C